

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ἐμπρός λοιπόν, Κορίνθιοι, 'στό πόδι σηκωθῆτε,
καὶ μὲ κλαδιά ἀγριελιάς καταστεφανωμένοι
'στό Καλαμάκι τρέξετε νὰ μᾶς ὑποδεχθῆτε
χαρούμενοι, ἀξένοιαστοι καὶ 'λίγο μεθυσμένοι.
'Ἄς στρίψῃ μέσα 'στὴ χαρὰ ἡ βίδα τοῦ μυαλοῦ σας,
χαρῆτε, τὰ ἐγκαίνια θὰ γίνουν τοῦ Ἰσθμοῦ σας.

Οἱ δρόμοι, τὰ σοκάκια σας ἄς ᾔναι γυαλισμένα,
γιατὶ θάλλουσιν οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ὅλο τὸ Παλάτι,
κι' ἂν πρόσκλησι δὲν ἔστειλε ὁ Τοῦρ καὶ εἰς ἐμένα,
ἀλλὰ θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ 'μπῶ 'στό μᾶτι.
'Ολίγο χῶμα δὰ κι' ἐγὼ 'στό φτυάρι σας θὰ ρίξω,
καὶ τ' ἀργυρὸ ἀμάξι σας μονάχος θὰ τραβήξω.

Μαζί μὲ τὴ βασίλισσα κι' ἐγὼ φωτιὰ θὰ δώσω
σὲ τόσους δυναμίτιδος μεγάλους ὑπονόμους,
τὸ βράχο τὸν θεόρατο μὲ μιὰ νὰ ξεριζώσω,
καὶ νὰ τινάξω 'στὰ ψηλὰ κεφάλια, σπήτια, δρόμους.
Κι' ἐγὼ εὐχαῖς γιὰ τὸν Ἰσθμὸ ἀπὸ καρδιάς θὰ ψάλλω,
καὶ μὲ τοῦ Τρίπου τὸ κρασί 'στό κέφι θὰ τὸ βάλλω.

Τρομάξετε, μισέλληνες καὶ ἄλλοι περιδρόμοι,
ἄς πάψῃ πιὰ ἡ πένα σας χολή γιὰ 'μᾶς νὰ χύνῃ
ἐκεῖνο ὅπου ἄρχισε ἡ παντοκράτωρ Ῥώμη
θὰ τὸ τελειώσῃ σήμερα ἡ νέα Ῥωμιοσύνη.
'Ἐλλὰς καὶ Ῥώμη! . . ρίξετε τὴν ἀδική σας πένα . .
μὲ τῆς Κορίνθου τὸν Ἰσθμὸ ἐνώνονται εἰς ἓνα.

Ἐμπρός, ἔμπρός, Κορίνθιοι, καὶ ὁ Ἰσθμὸς ἐκόπη,
ἡ Στερεὰ καὶ ὁ Μωριάς χωρίζονται μὲ λύπη,
μᾶς ἔρχεται κοντήτερα ἡ φίλη μας Εὐρώπη,
καὶ ἄλλο γιὰ τὸ μέλλον μας θαρρῶ πῶς δὲν μᾶς λείπει.
Τί τὸν φυλάτε; κόψτε τὸν 'στό διάβολο νὰ πάγῃ,
ν' ἀνοίξουν τὰ Ταμεῖα μας, ν' ἀνοίξουν τὰ πελάγη.

Ἐμπρός, ἔμπρός, μὲ τὸν Ἰσθμὸ τὸ ἔθνος μας πλουτίζει,
κι' ὁ τρισκατάρατος Μαλιᾶς—ἀλλ' ὅχι ὁ τῆς μύρας—
θὰ πάψῃ τὰ καράβια μας ν' ἀναποδογυρίζῃ,
καὶ δὲν θ' ἀφίνη ὀρφανὰ, καὶ δὲν θ' ἀφίνη χήρας.
Κάτω τὸ σκιάχτρο κι' ὁ φονιάς τῆς ναυτιλίας ὅλης,
καὶ ζήτω ὁ συνώνυμος τοῦ Κάβου ζυθοπώλης.

Ἐμπρός, ἔμπρός, χαράξετε παντοῦ συγκοινωνίας,
γιὰ νὰ συγκοινωνήσουμε γυναῖκες, ἄνδρες, ὅλοι,
ἔμπρός κι' οἱ σιδηρόδρομοι καὶ ἡ ὁδοποιΐαις,
νὰ γίνῃ τὸ Ῥωμαῖκο μιὰ 'μέρα περιβόλι.
Μὰ κἄτι θέλει νὰ εὕρῃ καὶ τ' ἄδειο μου κεφάλι,
καὶ ἴσως τὸ Πηδάλιον τ' Ἀεροστάτου βγάλλῃ.

Souris.

Πλὴν τῶν τριῶν γυναικῶν παρίστατο καὶ δούλη μαύρη,
ἥτις ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου, μὲ ἐνητένισε μὲ βλέμμα
αὐστηρὸν, ὑποπτον καὶ διαρκές.

Τὸ δικό μου τὸ 'μμάτι ἔπεσεν ἀμέσως ἐπὶ τῆς μικρᾶς
ὀθωμανίδος.

'Γίεως ἐμοῦ γενοῦ, κύριε!

'Ἦτο ἡ τουρκοπούλα μου, τὸ ψιτ ἐκεῖνο ποῦ μὲ τρέ-
λανε.

'Εστράφην νὰ ἴδω καθίσμα τι ὅπως καθίσω.

Δὲν ὑπῆρχεν οὐδέν.

'Ἐπρεπεν ἄραγε νὰ καθίσω στὸ μεντέρι μετὰ τῶν ὀ-
θωμανίδων;

Τρελλὸς γιὰ τρελλός.

Χωρὶς νὰ περιμένω πρόσκλησιν μετὰ ἀποφασιστικοῦ
βήματος διευθύνομαι πρὸς τὴν τουρκοπούλα μου καὶ πα-
ρακάθημαι.

Χῶς κελντί, μὲ εἶπεν αὕτη, χωρὶς νὰ μετακινήθῃ τῆς
θέσεώς της.

— Σαφὰς κελντί, ἀνταπήντησα ἐγὼ, βλέπεις, ἐξηκο-
λούθησα, πῶς τάμαθα τὰ τούρκικα φαρσί;

Πές μου, φῶς μου, στὸ θεό σου,
τούρκικα εἶσαι, ἡ ρωμηνὰ,
ἡ ἐγγλέζα ἡ φραντζέζα,
κι' ἔχεις τόση ὡμορφιά;

'Ἀμὰν κουζοῦμ, ἀμὰν γιαβροῦμ
κάνε χανοῦμ ἰσάφι,
οὔτε καλέμι οὐλεμὰ
τὸ ντέρτι μου δὲν γράφει.

Δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶπω περισσότερα, ὅπως διεγείρω
τοὺς ἀσθέστους γέλωτας τῶν ὀθωμανίδων· ἡ μικρὰ μά-
λισσα, παρ' ἣ εἶχον καθίσει, ἐτεντώθη στὰ γέλωτα, ἐξα-
πλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ μεντερίου, ἐν θέσει προκλητικῇ.

'Ἄν ἤμην αὐτοκράτωρ, θὰ ἔβγαζα οὐκᾶν, ἂν βασι-
λεὺς, διάταγμα, ἂν νομοθέτης νόμον, δι' οὗ νὰ ἐπιτρέ-
πωνται ἀτιμωρητεῖ εἰς τοὺς τρελλοὺς τὰ πάντα.

Μ' ὅλη μου τὴν τρέλλα, ἐνόησα κάλλιστα ὅτι θὰ ἦτο
πραγματικὴ τρέλλα, ἂν ἀπετόλμουν τρελλὴν τινα ἐπιχεί-
ρησιν.

'Ἀλλ' οὔτε μέχρι λόγων πάλιν ἤθελον νὰ περιορισθῶ.

'Ἐσκυψα καὶ πῆρα τὸ πασουμάκι της νὰ τῆς τὸ βάλω.

'Ἐκεῖνη οὔτε μετεκινήθη τῆς θέσεώς της.

'Ἡ ἀγρία ὅμως ἀραπὶνα προῦχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς ἐμὲ
ἀπειλητικῶς.

Μὰ τὴν ἀλήθεια τὴν φοβήθηκα.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ μὲ φάγῃ ὀλοζόντανον.

'Ἐκ τοῦ φόβου ἐσκέφθην ν' ἀγριέψω, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγερ-
θεὶς εἶπον πρὸς τὴν μαύρην.

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, κυρά μου, τοῦ λόγου σου τί γυ-